STEZICE 98-99

ALEŠ
GOSAR
8.b.

Dragi bralci!

Med šolskim letom ste pridno pisali in kar ste napisali, boste sedaj lahko prebrali. No, pridna dekleta res niso vsega prepisala, ker se je uredniški odbor Stezic odločil, da objavi v glasilu samo najboljše prispevke. Mogoče je v vaših zvezkih zapisan še bolj imeniten spis, kot so v tej številki, ampak mi tega nismo vedeli, ker nam ga niste poslali. Pa kdaj drugič, velja.
Te Stezice so podoba le nekaterih utripov letošnjega šolskega leta, kakor ste jih pač vi doživljali, kako ste razmišljali. Zgodilo se je res veliko pomembnih dogodkov, ki bodo ostali v naših spominih, za dokaz pa so ostale fotografije in videokasete. Mi pa smo zabeležili vaše misli, vaše razmišljanje. Prijetne urice ob branju vam želijo

Stezičarke

Če bi bil jaz ravnatelj, bi vso šolo lepo uredil, učenci bi se morali učiti in če bi kdo pisal ali pa bil vprašan in dobil oceno ena, bi pisal naslednji dan še enkrat zelo zahtevno nalogo, ki bi morala biti vsa prav. Učenci bi lahko ocene od dve do štiri trikrat popravljali. Šola bi bila v ponedeljek, torek, četrtek in petek. Pouk bi se začel ob devetih in le ob desetih bi učenci imeli pol ure odmora, med tem pa tudi malico. Pouk bi se končal ob enih. Imeli pa bi tudi veliko veliko enodnevnih izletov ter enotedenske končne izlete. Med odmorom bi šli učenci lahko ven. Seveda pa bi bilo tudi podaljšano bivanje do štirih s kosilom. Avtobusni vozni red bi bil po pouku in po podaljšanem bivanju. Avtobuse za izlete in za prevoze bi plačala šola. V šoli bi bile dostikrat prireditve.

LEON JUKIČ, 5.a

DA BO V ŠOLI VSE DOBRO, UPOŠTEVAJ TA PRAVILA

1. Kar delaš, moraš pospraviti za seboj.
2. Če vidiš na tleh kakšno oblačilo, ga obesi na obešalnik ali pa položi na klop.
3. Ne piši grafitov po stenah.
4. Ne packaj stene z rokami.
5. Ne dopisuj se med poukom, razen, če ti piše tvoj partner / partnerica.
6. Opozorilo! Pazi pa pri katerem predmetu.
7. V razredu moraš biti v copatah, da imajo čistilke manj dela.

ANJA MLINARIČ, 8.a
PETRA PERKO, 8.a

DOBRE IN SLABE STVARI NA ŠOLI, PO MNENJU UČENCEV SEDMEGA A RAZREDA

DOBRE STVARI:
- plesi,
- dežurstva,
- odmori,
- nekateri učitelji,
- malica,
- krožki,
- šola v naravi,
- da se vedno kaj dogaja,
- WC-ji,
- večnamenski prostor,
- nekateri fantje,
- skrinjica zaupanja,
- učiteljica Marta Frantar,
- dobre prijateljice,
- biologija,

SLABE STVARI:
- kontrolne naloge,
- malica,
- spraševanje,
- prekratki odmori,
- prekratki plesi,
- nekateri fantje,
- učitelji prehitro narekujejo,
- otročji sošolci,
- cigarete,
- premalo kurjave.

SARA LEBAN, 7.a

Skrinjica zaupanja je kot nabiralnik, v katerega lahko učenci vržemo vprašanja, ki nas zanimajo. Na ta vprašanja odgovarja pedagoginja in zato sem odšla k njej, da bi o skrinjici zvedela še kaj več.

Največ vprašanj zastavimo dekleta, približno 75%. Najbolj sprašujemo o spolnosti, nosečnosti in ljubezenskih težavah. Na primer kaj reči fantu, da ga ne prizadenemo, zakaj te zapustijo, če z njim še nočeš imeti spolnih odnosov,... Sledijo pa jim odnosi z učitelji, oziroma zaposlenimi in odnosi med vrstniki. Bil je primer, ko je bil učenki všeč tovariš za fiziko. Potem sta še zasvojenost in hrana, saj jih v šoli že preveč kadi, nekomu pa doma ne pustijo jesti pice. Za tem pa so še učne težave, različne informacije, kot so tudi telefonske številke raznih ustanov, problemi v odnosu s starši in o kontracepciji. Pedagoginja domneva, da bodo še vprašanja v zvezi z nasiljem in telesnim videzom. Na vsa taka vprašanja odgovarja pedagoginja, kar se tiče zaposlenih, pa odgovori ravnateljica. Prišlo je že do nesporazuma z enim od zaposlenih, a se je vse razčistilo. Vseh težav in vprašanj se nabere, zato se skrinjica prazni dvakrat tedensko. Torej, če imaš problem, ki ga sam ne moreš rešiti, ali pa rabiš le odgovor, to napišeš in po nekaj dneh dobiš odgovor. Če pa je zadeva preveč osebna, se lahko oglasiš pri ga. Klari Senici, ki ti bo z veseljem pomagala.

ŠPELA SREČNIK, 7.a

NAJBOLJŠI PREDLOGI ZA ŠOLSKO HIMNO

Naša šola je velika
v njej smo učenci mi.
V naši šoli nas učijo
same dobre stvari.

Učitelji prijazni so,
z veseljem nam pomagajo.
Skupaj preživeli bomo
vse prelepe dni.

Če pa našo šolo
žali kdo,
mi učenci pametni,
branimo jo vsi.

DARINKA PERKO, 6.r

Šola naša res je prima,
pri nas nihče problemov nima.
Učitelji so dobre volje,
mi pa učimo se najbolje.
Ko v kakšen tabor gremo,
se ga res veselimo,
saj tam bomo našli družbo fino.
Ko pa pridemo nazaj,
žalostni smo, ko le kaj.
Šola naša - prva klasa,
ne premaga jo nobena rasa.

SARA LEBAN, 7.a

Med visokimi gorami
lepa Bistrica leži.
V njej pa naša šola,
ki ji primerjave ni.

Bističani in okoličani tu nabiramo si znanja
in na raznih tekmovanjih
zlata si osvajamo priznanja.
Lepše šole daleč naokoli ni,
zato sedaj naj slišijo vsi,
naj OŠ Bistrica živi.

JASMINA SLAPAR, 8.b

Naša šola je edina,
ki vedno pazi na pravila.
Učitelji nas vedno opozarjajo,
naj pravil ne zanemarjamo.

Zgodovina, angleščina, slovenščina in še kaj,
to je pravi šolski raj,
kjer se učimo,
da kaj znanja pridobimo.

Nam pa to prav nič po godu ni,
da se učimo mi,
zunaj raje smo,
kjer nam je lepo.

Ne pozabimo teh šolskih dni,
ko smo s sošolci gulili klopi,
to naj vam ostane v spomin,
saj ta mlada leta kmalu lepi spomini bodo.

ALENKA MEDIČ, 8.b

IZBRANA PESEM:

Naša šola tam stoji
sredi Bistrice vasi.
Četrt stoletja vanjo hitimo,
da se kaj naučimo in
prijatelje dobimo.

V šoli radi pojemo, plešemo in skačemo.
Se učimo, pišemo in rišemo.

Vendar vedno ni tako,
saj učenje ni lahko,
treba h knjigam sesti je
in učiti se!

MAŠA ŠVAB, 5.c

ŽIVI SPOMINI

Veliko jubilejev praznuje človek v svojem življenju. Tudi praznovanje 25- letnice šole v Bistrici, 20.10.1998, je bilo eno takih praznovanj, vsaj zame. Prijaznemu vabilu, da skupaj proslavimo to obletnico, se je odzvalo veliko nekoč zaposlenih učiteljev in profesorjev na naši šoli. Med njimi je bila tudi profesorica Slava Rakovec, ki je poučevala geografijo, in je najstarejša še živeča profesorica na OŠ heroja Mirka Bračiča, kot se je takrat imenovala naša šola.

Ko sem jo zagledala med gosti, so se mi utrnili številni spomini nanjo, na njeno delo, učenje in bogato znanje, ki nam ga je posredovala. Rekla sem si, da jo nekega dne obiščem in poklepetam z njo o njenem delu. In tako je v sredo, 3.2.1999, v Ljubljani, kjer gospa Slava živi, nastal ta zapis.

Rodila se je 12.11.1912 v Gorici (v Italiji) kot Slava Lipoglavšek. Bili so zavedna slovenska družina, zato so se po prvi svetovni vojni s starši preselili na Vrhniko. Po uspešno končani osnovni šoli ter odlično opravljeni maturi leta 1932 je končala študij na fakulteti, kjer je kot ena redkih deklet v letniku končala geografijo ter pridobila tudi znanje iz geologije, paleontologije, petrogeografije in fizike. Diplomirala je 1936. leta.

Tudi v tistem obdobju je bilo težko dobiti zaposlitev, kar tri leta je čakala na redno zaposlitev. Prvo redno je dobila na II. ženski gimnaziji, mestnem liceju. Tam je poučevala do leta 1945. Nato so se začela njena tržiška leta. Z možem profesorjem Jožem Rakovcem, ki je poučeval kemijo, sta s svojim šolskim in izven šolskim delom veliko prispevala h kulturnemu in geografskemu utripu Tržiča. Kljub skromnim učnim pripomočkom je skušala pri učencih vzbuditi zanimanje za spoznavanje narave, vzpodbujala nas je k raziskovalnemu delu, ki ga je tudi sama posebno cenila. Napisala je vrsto strokovnih in znanstvenih prispevkov v različnih strokovnih revijah, sodelovala na številnih seminarjih in zborih geografov še v sklopu Jugoslavije. Pomagala je tudi kot inšpektorica učiteljem na Gorenjskem pri delu. Izredno kvalitetni so zapisi v Tržiškem vestniku " Steze okoli Tržiča." Vse poti in okolico je prehodila "perpedeš" ali peš, kot mi je povedala sama. Še danes študentje pri diplomskih nalogah prebirajo njene zapise. Bila je stroga in dosledna profesorica, ki nam je dala veliko znanja. To seveda vemo šele zdaj, ko z drugega zornega kota ocenjujemo njeno bogato delo.

Vendar se po upokojitvi njen stik z geografijo ni prekinil. Navdušila se je za ekskurzije, o tem svojem delu navdušeno pripoveduje. Prekrižarila je skoraj celotno Evropo in si tudi v tem obdobju nabirala novih znanj in izkušenj, še več pa jih je posredovala vsem tistim, ki so potovali z njo. Kljub 87 letom je čudovit sogovornik, ko sem odhajala od nje, sem se čutila obogateno z novimi znanji in si potihem želela, da bi bil moj razum v teh letih tudi tako bister kot njen. Mislim, da na koncu lahko dodam še to, da je gospa profesorica za svoje delo dobila številna priznanja, tudi red zaslug za narod s srebrno zvezdo, a žal med temi priznanji ni bilo nobenega iz naše občine, čeprav mislim, da si ga je za to obdobje življenja v Tržiču, za svoje delo, zaslužila.

Hvala Vam, da sem bila lahko Vaša gostja.

Zapisala
ANTONIJA MARIN

ZA PRIJATELJE ...

Z Majo sva dobri prijateljici. Tudi Tea in Špela se nama pridružita. Če gremo skupaj iz šole, se pogovarjamo o zanimivih pravljicah. Nikoli se ne skregamo in zatožimo. Če smo velike prijateljice, si moramo tudi pomagati.

NEŽA MEGLIČ, 2.a

Mojemu prijatelju je ime Kristian. Živi v Kovorju. V laseh ima čopek. Za najboljšega prijatelja ga imam zato, ker si veliko pomagava. Kristian sedi poleg Manje. Je zelo prijazen in rad se igra. Z njim je zmeraj lepo in zabavno. Kadar je žalosten, ga skušam potolažiti. Branim ga, kadar ga tepejo. Pravi, da bo mehanik, ko bo velik. Kadar je siten, ga pustim pri miru. Ne pustim, da ga tepejo. Kadar ga prosim za pomoč, je vedno pripravljen pomagati. Vesel sem, da je moj prijatelj.

JURE TURK, 2.b

Moja najljubša prijateljica je Neža. Z Nežo se zelo dobro razumeva. Nikoli se ne stepeva. Veliko sva skupaj. Zelo se imava radi, saj je lepo imeti prijatelja.

MAJA PRESTOR, 2.a

Mojemu bratu je ime Matej. Ima kratke rjave lase in temno rjave oči. Star je dvaindvajset let. Glavo ima bolj okroglo. Nosi športna oblačila. Ne mara srajc, raje nosi trenirke. Hodi v službo, vozi tovornjak. V prostem času pride v Dolino in igra računalnik. Včasih pa tudi pospravlja ali gre ven. Ponavadi se hitro razjezi. Pri njem mi je najbolj všeč, da mi pomaga pri nalogi.

KLAVDIJA GABERC, 4.b

Imam tri najljubše prijateljice. To so: Tanja, Teja in Branka. V šolo hodimo skupaj in sicer v 2.b razred. Med odmorom smo skupaj in se pogovarjamo, med poukom ne sedimo skupaj. Prijateljice smo še posebej zato, ker imamo lepe glasove in imena. Od teh prijateljic mi je najlepše ime Tanja in najraje imam Branko. Branka ima najlepše lase, to so take bolj rjave in svetle barve. Je zelo prijazna, vesela, bere knjige, tudi 300 strani, meni je najljubša. Enkrat je zamudila šolo, ker je zaspala in je zaspane sorte.

MARTINA LAH, 2.b

Mojemu prijatelju je ime Jure. Piše se Turk. Doma je v Bistrici. Se zelo dobro razumeva. Med nama ne pride do prepira. Sošolca sva že od male šole. Med odmorom se igrava ali se greva kakšno igrico. Ker živiva precej oddaljeno, se v prostem času ne vidiva. Jure, upam, da bova še naprej dobra prijatelja.

KRISTIAN ŠNOBEL, 2.b

Mojemu očetu je ima Stane, prijatelji ga kličejo Muza. Rad se oblači v trenirke. Je temnopolt, ima črne skodrane lase in rjave oči, ima malo potlačen nos. Je velike postave in ima velike roke in noge. Največkrat ima na nogah rjave copate. Dela v tovarni Peko, v skladišču. Ima tudi vozniški izpit za viličarja. V prostem času s prijatelji igra hokej ali pa gredo na hokejsko tekmo. Zelo glasno navijajo in imajo klub navijačev RED STEELERS TRŽIČ. Doma včasih skuha kosilo in pospravi dnevno sobo. Je zelo prijazen človek, ki ima rad otroke in živali. Pomeni mi zelo veliko. Pri njem mi je najbolj všeč to, da me ne sekira in nikoli preveč ne priganja, velikokrat me vzame s sabo na hokej.

DAŠA MOZETIČ, 4.b

Moji najboljši prijateljici je ime Tjaša. Stara je 6 let. Obiskuje vrtec Palček. Ob sredah popoldan se ne moreva igrati, ker obiskuje tečaj angleščine. Drugače je bolj majhna. Ima dolge rjave lase in rjave oči. Tjaša je zelo živahna deklica.

ALEKSANDRA VALJAVEC, 2.b

Moj prijatelj je Amel. Star je 9 let. Spoznal sem ga v prvem razredu. Je nekoliko starejši od mene in ima rjave lase. Tudi kdaj v šoli sediva skupaj in se igrava med odmorom. Včasih gre z menoj na avtobusno postajo. Želim, da bi bila še naprej dobra prijatelja.

MATEJ RAJSAR, 2.b

Miša je moja najboljša prijateljica. Ima črna ušesa, dolg rep, rdeče krilo in je srednje velika plišasta igrača. Dobila sem jo ob prihodu iz bolnišnice. Veliko mi je pomagala, saj ji lahko vse zaupam. Z njo se igram in hodim spat.

TEJA PAVEC, 2.b

Hodim v 2.b razred Osnovne šole Bistrica. V našem razredu je sedemindvajset učencev. Z vsemi se lepo razumem in smo prijatelji. Moj najboljši prijatelj pa je Dejan, ki sedi v isti klopi kot jaz. Med odmori se veliko pogovarjava o tem, kaj bova počela popoldan, katere filme si bova ogledala, kam bova šla ob koncu tedna. Veliko si zaupava in zato je moj najboljši prijatelj.

ALEN MARKELJ, 2.b

Moj najljubši prijatelj je Mark. Z njim se veliko igram. Pri nalogah si pomagava. Sva odlična učenca. Pri igrah v športu hočeva biti zmeraj skupaj. Ko smo tekli kros, sva bila najboljša v razredu. Veliko smučava. Ko najdeva kakšen skok, skočiva. Če se s sošolci prepiramo, drživa skupaj. Zjutraj greva skupaj v šolo. Skupaj sva tudi v varstvu in pri kosilu. Hodiva na iste krožke. Najrajši imava STV. Rada hodiva tudi na lego krožek. Hodiva tudi na angleški jezik. Če ne bi imel prijatelja, bi mi bilo dolgčas.

MATIC HUDOBIVNIK, 2.b

Moja sestra Katarina ima temno rjave lase, na katerih ponavadi nosi črn obroč. Oblečena je v siv pulover, seveda jih pa ima še na kupe doma. Ima pa tudi majice, pulije, krila, hlače in nosi rdeče-črno bundo. Stara je 11 let in hodi v peti razred. Nosi moderna očala s črnim okvirjem. V šoli je zelo pridna. Domov nosi same štirice in petice. Pri spoznavanju narave pa je učiteljica izjema. Katarina se pa v prostem času uči, gleda televizijo ali igra računalnik. Včasih skuha kosilo, pospravi, obesi mokra oblačila, posesa in pomije posodo. Svojo sestro imam zelo rad. Včasih se tudi skregava, saj si deliva sobo. Pri njej mi je najbolj všeč, da skrbi zame, če sem bolan.

ALEŠ MANDIČ, 4.b

Moj najljubši prijatelj je Matic. Z njim se zelo rad igram. Ponavadi greva skupaj v šolo. V šoli ne sediva skupaj, ker bi klepetala. Med odmorom ga grem pogledat. Skupaj poklepetava. Ko zazvoni zvonec, grem sedet na svoje mesto. Po koncu pouka grem z njim v varstvo in na kosilo. Tam se usedeva skupaj in pojeva. Po kosilu gremo ven. Tam se igramo. Ko je konec varstva, greva skupaj domov. Malo se spočijem, nato popravimo nalogo. Skupaj greva spat. Preden zaspiva, se pogovarjava. Sankava se skupaj. Oba se rada sankava in smučava. Ko je bil šolski kros, sva zasedla prvo in drugo mesto. Dobro se razumeva. Zmeraj drživa skupaj. Ko Matica nekdo udari po hrbtu, ga jaz nazaj. Imava veliko igrač in se z njimi tudi igrava. Imava se lepo, ker nama ni dolgčas.

MARK HUDOBIVNIK, 2.b

Moja najljubša prijateljica je Monika. Je tudi moja soseda. Popoldne se večkrat igrava skupaj. Ali pride ona k meni ali pa grem jaz k njej. Sedaj, ko je zima, se voziva z njenim bobom. Sam imam samo sanke. Delava tudi snežake in igluje. Nikoli se ne kregava. Zato je ona moja najljubša prijateljica.

SIMON DOLENC, 2.b

Moja najboljša prijateljica je Kristina. Je zelo dobra prijateljica. Z njo se rada igram. S Kristino se igrava različne stvari, na primer: pojeva, piševa, riševa... Pozimi večino časa preživiva v sobi, poleti pa zunaj. Zelo radi hodiva na sprehode po travnikih in gozdovih. Kristina rada nabira cvetlice, zraven pa opazi tudi kakšno pikapolonico in mravljo. Lepo se imava.

BRANKA AVRAMOVIČ, 2.b

Moj prijatelj je Matic. Star je 8 let. Ima rjave lase in rjave oči. Hodi v glasbeno šolo. Igra na flavto. Rad smuča, igra nogomet, igra na računalnik. Ima bratca Blaža. Star je dve leti. Matic večkrat popazi nanj. Stanuje v isti hiši kot jaz. Vsak dan greva skupaj v šolo. Velikokrat sva skupaj tudi popoldne. Matic je moj najboljši prijatelj in upam, da bo tudi ostal.

ROK PLEVANČ, 2.b

Moja najboljša prijateljica je Katarina. To je moja sestrična. Imam tudi sestrično Patricijo. Patricija je še majhna, Katarina pa je že malo večja, zato se skupaj igrava. Skupaj hodiva v planine, smučat, poleti pa na kopališče. Kadar je slabo vreme, gledava televizijo in se igrava razne igre. Tudi najboljši prijatelji se včasih skregajo. Midva se ponavadi, ko se igrava Človek, ne jezi se. Toda, ker sva res dobra prijatelja, je kmalu vse v najlepšem redu.

DEJAN KRAPEŽ, 2.b

Prijateljstvo! Včasih si nisem prav dobro predstavljala, kaj je prijateljstvo. Mislila sem, da je dovolj, če se pozdraviš in pogovarjaš. Vendar pa to pomeni veliko več. Pravi prijatelj mora poslušati in pomagati. Imam kar nekaj sošolk, za katere lahko rečem, da so moje prijateljice. To so: Branka, Teja, Tanja, Manja, Martina. Zaupamo si najbolj skrivnostne stvari. Pomagamo si pri šolskih nalogah. Z Branko skupaj hodiva na STV, kjer skupaj premagujeva težave. Mislim, da je naše prijateljstvo dobro, čeprav se včasih tudi malo skregamo. Želim si, da bi bila vedno dobra prijateljica in bi znala pomagati po najboljših močeh.

MANCA HRGOVIČ, 2.b

Moja najboljša prijateljica je Teja. Ona gre z mano v varstvo in tudi na avtobusno postajo. Zelo je pridna. Med odmorom pride k moji klopi, če še delam, če pa prej končam, grem jaz k njeni klopi. Po malico greva skupaj, pa tudi v varstvu skupaj sediva, se oblečeva in skupaj greva na avtobusno postajo in ko pripelje moj avtobus, gre ona na svojo postajo in počaka svoj avtobus. Če se jaz prej oblečem, jo počakam, če se pa ona prej obleče, počaka mene. Tudi pri maši jo kdaj vidim, včasih celo sedi z mano. Zelo se imava radi.

TANJA PRETNAR, 2.b

Moj najboljši prijatelj je Anže. Spoznala sva se v vrtcu. Bil je majhen fant, kodrastih las. V vrtec je prihajal v spremstvu mamice, domov pa ga je večkrat odpeljala tudi sestra Anita. Z njim sem se najrajši igral, ker sva si svoje igrače lahko izmenjala. Večkrat sva se dogovorila tudi za popoldanski izlet ob lepem vremenu ali pa igro na šolskem igrišču. Če je bilo pa vreme slabo, sva se igrala v sobi. Spomnim se dneva, ko sem ga obiskal na Mlaki pri njegovem stricu. Bilo je gasilsko tekmovanje in z očetom smo odšli na Mlako. Tam sem ga obiskal in skupaj sva preživela zelo zanimiv dan. Na začetku sva igrala pikado, kasneje mi je posodil rolerje, da sem tudi sam preizkusil sposobnosti v rolanju. Ob pomoči njegove mamice mi je šlo kar dobro od nog, samo da sem obdržal ravnotežje. Ko sem zaključil, mi je Anže pokazal svoje znanje. Zanimivo je bilo tudi pri raziskovanju močeradov. Na koncu smo se posladkali s pečeno koruzo. Bilo je zelo lepo popoldne. Tudi kasneje sva se še večkrat obiskala. Najboljše se imamo, ko pride k meni na praznovanje rojstnega dne. Takrat mi prinese lepo darilo, jaz pa ga pogostim s sladkim koščkom torte. Popoldne smo vedno preživeli ob zanimivih igrah. Odkar pa imam svoj računalnik, pa precej časa preživiva tudi ob igranju različnih igric. Najraje imam vožnje z avtomobili ali motorji. Sedaj skupaj obiskujeva drugi razred Osnovne šole v Bistrici. Skupaj sicer ne sediva, vendar pa se vseeno veliko druživa. Pogovore o igricah večkrat zamenja tema o učenju in domačih nalogah. Upam, da bova lahko še naprej ostala tako dobra prijatelja in se še večkrat srečala ob zanimivih igrah.

NEJC DOBERLET, 2.b

PO OBISKU BOGDANA NOVAKA

Bil je siv jesenski dan.
Oglasil se je k nam.
Glej no, glej!
Da, res je on.
A misli mi bežijo sedaj drugam,
Ninina pesnika dva mi ne pustita, da sem sam.

Novak, pisatelj naš, prišel je k nam.
O
Vesel je bil in nasmejan,
Ampak povem vam, da vse cool je bilo,
Kar iz njegovih ust je prišlo.

JAKA DROBNIČ, 8.a

Bogdan Novak - mož besede, pisatelj in oče. On je lovec na dobre zgodbe, ki jih potem opisuje v naslednjih knjigah, ki izidejo. Na primer: pes Hani, vreča bolh, je šel skupaj z bolhami v eno izmed prvih knjig zbirke Zvesti prijatelji. Bogdan je najprej pozdravil " Živiiiijo," in začel na dolgo in široko odgovarjati na naša vprašanja, kot je vedel in znal. Najbolj zoprno mi je bilo, ko sem govoril v mikrofon in sem se slišal z vseh koncev prostora in to me je nekako zmedlo, vendar sem se zadrževal, da se ne bi začel smejati. Najbolj se spominjam njegovega odgovora na moje vprašanje, saj sem ves tisti čas, ko je on odgovarjal drugim nastopajočim, gledal za drugimi v dvorani, kdaj bodo naredili kakšno neumnost. Nekateri so se pogovarjali, drugi iskali nafto v nosovih, tretji so strmeli v strop in čakali, kdaj bo konec, četrti so gledali za puncami, peti pa so ga poslušali. Spominjam se tudi, kako je zapel, oziroma zaigral pesmici Bike in Polona in govoril:" Svoj talent moraš vežbati in izvežbati, da postaneš tisto, kar hočeš." Bogdan je govoril z velikim talentom in naglico. Med nastopom smo tudi dvakrat zapeli pesmico, ki bi ji jaz dal naslov Prekmurec - mož besede in na koncu so učenci zaploskali nam in njemu tako burno, kot piha burja na Primorskem. Še ena moja (prevzeta) misel: Življenje je kot bonboniera, nikoli ne veš, kaj boš dobil.
P.S.: Ta zgodovinski dogodek je bil posnet za veke vekomaj.

IZTOK PUNGARŠEK, 8.a

Moji sestri je ime Anja. Stara bo 18 let. Ima temne lase, rjave oči, po velikosti pa je nekaj srednjega. Hodi na trgovsko šolo v Kranj. Oblečena je bolj športno. V prostem času rada kolesari, gre ven ali pa mi doma sitnari. Doma pomaga pospravljati, likati in kuhati kosilo. Pomeni mi zelo veliko in rada jo imam, čeprav se večkrat skregava. Pri njej mi je všeč, da ni važna in da je bolj živahne narave kakor jaz.

EVA PANGERŠIČ, 4.b

Marija je moja mami. Rodila se je 5. marca. Stara je 47 let. Ima kratke rjavkastordeče lase, oči ima modre. Rada je oblečena v temno modro barvo. Nosi visoke čevlje z nizkimi petami. Je srednje velike, močne postave. Dela v pralnici. Ko pride domov, je zelo utrujena. Po poklicu je šivilja. Doma je v Gorjah. V prostem času rada gleda televizijo ali bere knjige. Posluša narodno zabavno glasbo. Zvečer rada pogleda kakšen film ali rokomet in košarko. Kuha kosila, pomiva, pometa, čisti, pospravlja in postilja postelje. Po srcu je zelo dobra. Včasih se z atijem skregata, a je kmalu vse dobro. Rada se veseli in ni pretirano stroga. Veliko mi pomeni. Včasih mi pomaga pri nalogi. Zelo sem ji hvaležen. Vesel sem, da imam tako dobro mamico.

MARKO AHČIN, 4.b

Moji mamici je ime Herta. Stara je trideset let in ima rjave lase. Doma je navadno oblečena v modro trenirko in črno polo majico. Njena najlepša barva je rumena. Dela v tovarni Peko. Je v pisarni, a ima še veliko drugega dela. V prostem času rada rešuje križanke ali bere. Doma kuha, pomiva, pere, pospravlja sobo. Po srcu je dobra, veliko mi pomaga pri domačih nalogah. Če imam kakšen problem, ga skupaj rešiva. Če dobim kakšno slabo oceno, me razume. Je zelo čiste narave. Ne pusti, da kdo vrže papirček na tla. Mami mi pomeni vse naj, naj.

MAJA AVSENEK, 4.b

Moj prijatelj je Aleksander. Vsako jutro se dobiva pred blokom. Nato greva skupaj do šole. Sva zelo dobra prijatelja. Popoldan se zopet dobiva, da se malo poigrava. Danes, ko zelo sneži, sva ostala doma in sva se igrala z mojimi kockami. Ko se nehava igrati, se posloviva in se zjutraj zopet dobiva.

BERNARD KAVČIČ, 2.b

Moja prijateljica knjiga živi v omari. Kadar jo vzamem, jo preberem in pospravim nazaj v omaro. Knjigo uporabljam tudi, če česa ne vem. Ko sem bila majhna, sta mi zgodbice brala mami in oči. Sedaj si jih berem sama, včasih pa preberem kakšno zgodbico tudi bratcu Matevžu. Moja najljubša knjiga je Najlepši večer z očkom.

MANJA GODNOV, 2.b

ZAKAJ JE ZVONČEK BEL?

Kot otrok sem za svojo mater nabiral zvončke, ki so bili grdi in rjave barve. To mi ni bilo všeč. Zato sem se odločil, da pred zvončkom skopljem luknjo in ugotovim, kaj je z njim narobe. Ko sem prišel do korenin, sem videl, da korenine črpajo umazano vodo, to je bil že en znak, a ugotoviti sem moral še, od kot teče ta umazana voda. Odločil sem se, da bom šel kar pod zemljo. Kopal sem v tisto smer, od koder je tekla voda. In končno sem prišel do neke majhne tovarne, iz katere je tekla umazana voda. Vstopil sem v tovarno in povedal, za kakšen problem gre. Rekli so, da ga bodo hitro odpravili in res, zasukali so ročico in iz tovarne je tekla čista voda. Takoj sem se jim zahvalil in hitro odšel gledat, kaj je z zvončki. Videl sem, da so sedaj zvončki beli. Tako lepi so bili, da sem jih natrgal in odnesel materi.
Sedaj veste, zakaj so zvončki beli.

ŽIGA ZUPAN, 5.a

Ko sem hodila po jasi, sem zagledala polno lepih pisanih zvončkov. Vsak zvonček je imel svojo barvo. Meni so bili zelo všeč. Ko sem hotela enega odtrgati, se je zaslišal glas:" Ne trgaj zvončkov, če pa jih boš, bodo postali beli." Nisem poslušala tega navodila, odtrgala sem ta šopek lepih zvončkov in nič se ni zgodilo. Ko sem prišla domov, so me spraševali, kje sem jih nabrala in povedala sem, da na jasi. Hitro so stekli in ko so prišli, ni bilo več pisanih zvončkov, bili so samo še beli.
Nihče ne ve, kam so izginili vsi pisani zvončki.

MARTINA LAVRIČ, 5.a

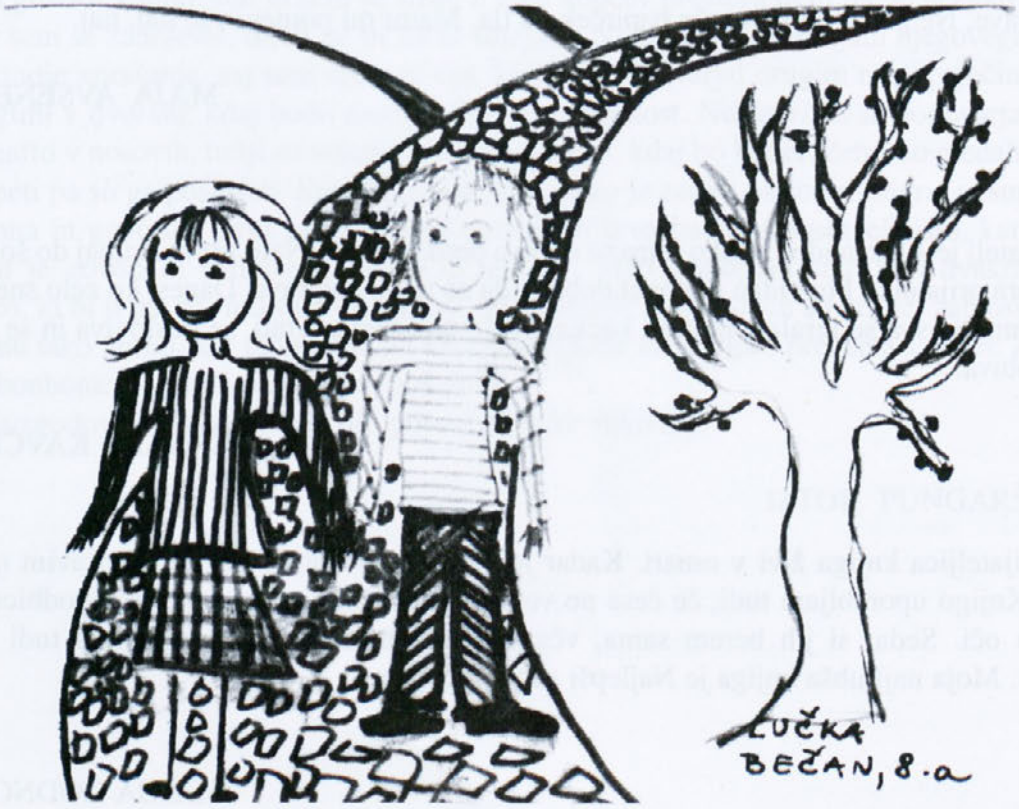

TORBA ME JE NESLA V ŠOLO

Popoldne me je torba nesla v šolo. Stol se je usedel name. Ko smo imeli telovadbo, je telovadnica prišla v naš razred. Začeli smo računati. Tabla me je vprašala, koliko je pet dreves in en koledar. Odgovorila sem ji široki e in ozki e, zraven pa še polglasnik. Tabla me je za pravilni odgovor nagradila s tekom okoli šole. Ko sem prišla nazaj, sem odprla puščico z jedilnim priborom. Z njim sem začela pisati po tleh. Učiteljica je zazvonila. Bila je malica. Za malico smo jedli kuhano lepilo, pečene zvezke in svinčnike v solati. Po malici smo začeli učiti učiteljico. Razložili smo ji, kje raste Drava, da so trikotniki okrogli in kažejo, koliko je ura. Ura je bila sedem zjutraj, zato me je torba opomnila, da morava nazaj. Copati so me sezuli, bunda me je oblekla, čevlji so me obuli. Usedla sem se na torbo in se z njo odpeljala do avtobusne postaje. Vzeli sva še avtobus in odleteli domov.

PETRA AHAČIČ, 4.b

Takoj po večerji me je torba odnesla v šolo. Že na stopnicah so me pričakale lego kocke. Prišel sem v razred. Tabla je brisala gobo. Ko sem prižgal radio, je posvetila luč. Začel se je pouk. Prvo uro je bila na urniku slovenščina. Začeli smo množiti, deliti in odštevati. Sledila je matematika. Pisali smo narek. Risal sem zelo dobro. Potem je bila narava. Vstopil je sladoledar in nam razdelil sladoled. Učili smo se, kako se sladoledna kepica vrti okoli korneta. Nazadnje je bil glasbeni pouk. V razredu smo se igrali z žogo. Torba je bila že utrujena, zato so me domov odnesli šolski copati. Oddahnil sem si, saj me je doma pričakala prava mama s skodelico dišečega čaja.

JOŠT VRABIČ - KOREN, 4.b

MOJ ZVESTI MAKS

Za rojstni dan kužka sem dobila;
zelo sem ga bila vesela,
od sreče sem plesala, pela.

Rada sem ga imela, veliko bolj kot
Tonček sladek bonbonček.

Skupaj sva drvela čez drn in strn,
da sem po nesreči stopila na trn.

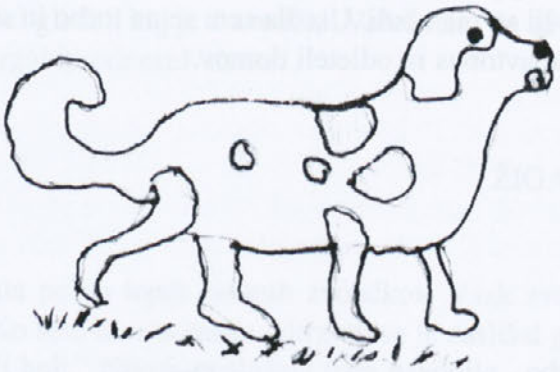

Kadar sem žalostna bila,
sem se k njemu stisnila.

Pogosto pa sem ga česala, kopala
in negovala.
Njegov kožušček je blestel in kot
sonce v svoji barvi žarel.

Bil je velik sladkosned,
zato sem mu dala ime kot sladoled.
Tako sva si srečo in žalost delila,
dokler ga ni njegova dušica zapustila.

Res zelo hudo na koncu je bilo,
saj to prijateljstvo še dolgo ni bilo pozabljeno.

Še dolgo sem jokala in kislo sem se držala.
Tega nikoli ne bom pozabila,
kako sva si srečo delila.

A to je že kot zlato sonce v morju potonilo,
a prijateljstva, spomini so se v moji glavi ohranili.

Resnično je hudo, če prijatelja izgubiš,
a življenje se razvija kot jaz in hitro kot pšenični klas.

S tem se moram sprijazniti, se učiti in truditi.
Tako sem torej se odločila, da se bom v šoli in
povsod trudila tako, da mi v življenju lažje bo.

To, kar sem vam napisala,
vam pove, da je lahko med
kužkom in človekom ljubezen prava.

URŠA ZAGMAJSTER - ANKO, 5.a

MUCA POTUHNJENKA

Moja muca je potuhnjena žival:
štiri noge ima in mijavkati zna.

Veselo je v hiši -
zato, ker lahko lovi miši.

ANJA RIBNIKAR, 5.a

ŽIVALI

V naši družini imamo vsi zelo radi živali. Ko je bila moja mami še majhna, so imeli doma vedno kakšno domačo žival. Zato so tudi meni, ko sem bila stara dve leti, kupili perzijskega mucka. Povedati pa moram, da smo imeli že prej tudi psičko mešanko, po imenu Juna. Svojemu mucku pa sem dala ime Peterček. To ime je dobil ljubkovalno. Njegovo pravo ime pa je bilo precej zakomplicirano. Z mojim muckom sva skupaj odraščala, se igrala, doživljala lepe in žalostne dni. Med tem časom pa je postal tudi očka mali mucki. Bil je zelo ponosen in še vedno se vidi, da je on glava družine. Čeprav je Peter moj, pa ima raje babi kot mene, saj ona skrbi zanj bolj kot jaz. Povedati vam moram še, da so živali prav zares človekov najboljši prijatelj.

ALJA SOKLIČ, 3.b

Za svoj šesti rojstni dan sem dobil želvo. Prinesla mi jo je babica, ime pa sem ji dal Romana. Imel sem jo rad, dajal sem ji jesti, skopal sem jo in včasih me je popraskala s svojimi krempeljci. Spustil sem jo v dnevno sobo, pa je sama prilezla v kopalnico. Najraje je bila pod pralnim strojem. Ko pa smo šli lani na morje, je deževalo, veter je pihal. Ko pa sem zjutraj vstal, sem pogledal v skledo in videl, da je Romana izginila.
Še vedno se spominjam Romane in nikoli je ne bom pozabil, ker je bila moja najboljša prijateljica.

LUKA KLOFUTAR, 3.b

Moj bratranec Tine ima doma majhno miško. Ta je velika le sedem centimetrov, črno bela žival. Ima majčkena okrogla ušesa in dolg roza repek. Živi v steklenem akvariju. Tla ima postlana z žaganjem. Prehranjuje se s hrano za hrčke in pije vodo. Včasih pa prav rada pohrusta kakšen korenček, solato ali pa košček sadja. Zelo rada se vrti okoli papirnatega tulca. Ko jo opazuješ, izgleda, kot da bi plesala. Mi otroci jo zelo radi vzamemo v roke, da se nas oprime z repkom in nas z drobnimi nožicami požgečka po dlaneh. Zvečer, ko se odpravlja spat, pa se zarije v žaganje ali pa se skrije v tulec. Včasih se zbudi tudi sredi noči in s svojim plesom moti bratranca in sestrično pri spanju.

ALENKA GREGORIČ, 3.b

Moja največja želja je, da bi kupil psička. Zelo se navdušujem nad njim in njegovo prijaznostjo. Vse to vidim in opazujem pri ljudeh, ki že imajo psičke. Ker stanujem v bloku, mi bo ta želja težko uresničena, še posebno zato, ker ne vem, kdo bi ga varoval, ko bom jaz v šoli. Verjetno se ta trenutek moja želja ne bo mogla uresničiti. Zato bo treba počakati na boljše čase, ko bom nekoliko starejši.

MATIC ŠMEJIC, 3.b

Moj papagaj Piki spada med skobčevke. Je modre in bele barve in na ličkih ima črne pege. Star je tri leta in je še kar prijazen. Najraje ima jabolko in solato, pa tudi kruh rad prigrizne. Hrano, ki jo kupim v trgovini, pa samo prebrska in pusti. Zelo rad si brusi kljun ob sipini kosti in se guga na gugalnici. Glavo pa mu zmešam, ko na mizo postavim ogledalce. Takrat veselo prileti iz kletke in se zaljubljeno gleda ter sam s seboj pogovarja. Njegovo čebljanje je nerazumno, razen besede Piko. Ogledalce mu lahko vzamem le, če mu ponudim solato. Zelo se dere, če pozabim nanj. Vsak dan ga moram izpustiti iz kletke, nato pa gleda okoli, kje bo kaj pojedel. Ko je izpuščen, najraje odleti v kopalnico v kad in tam čaka, da mu odprem vodo, da se okopa. On veselo čofota, jaz pa komaj čakam, da se naveliča. Najbolj pri njem sovražim to, da pušča perje povsod, kjer se usede. Zelo težko ga dam nazaj v kletko, saj pozna vse moje ukane, tako da moram jaz letati za njim in ga loviti. Ko pa že obupam, se sam vrne v kletko. Pikija imam zelo rada in ga za nič na svetu ne dam, saj je moj najboljši prijatelj, ki vedno posluša in nikoli ne izda skrivnosti.

SABINA VELIČ, 3.b

Doma imam eno domačo žival in to je pes, ki sliši na ime Reks. Je čistokrvni dolgodlaki nemški ovčar. Zelo je velik in je star tri leta. Imam ga zelo rad. Reks ima veliko kočo in je ograjen tako, da se lahko giblje. Ni privezan na verigo. Kadar sem na dvorišču, ga izpustim, da se igra z menoj. Mečem mu žogo in on mi jo prinese nazaj. Pa tudi na sprehod ga peljem. Takrat vzamem s sabo verigo, če bi slučajno prišel kakšen drug pes in bi se spopadla. Reks je drugače kar hud pes in je dober čuvaj. Vedno zalaja, kadar kdo pride na dvorišče.
S psom imam tudi obveznosti. Moram ga hraniti in česati, ker pa ima dolgo dlako, ga češem na vsake dva dni. Edino, kar ne delam, je pospravljenje njegovih iztrebkov. To mi zelo smrdi. Ta opravila pa opravljata oči ali mami. Reks je najbolj vesel takrat, ko ima v svoji posodi polno hrane.

ŽIGA VALJAVEC, 3.b

Doma imamo muco Lili. Muco Lili imam vedno ob sebi. Ko pišem nalogo, muca mijavka, ker bi se rada igrala. Ko se z muco Lili igram, jo lovim, zvečer pa skupaj gledava risanke. Zjutraj, ko grem v šolo, jo dam pred vrata, da je zunaj. Ko pridem iz šole, me muca počaka v sobi. In ko pridem domov, se preoblečem in greva skupaj ven.

AMANDA MOHAR, 3.b

Pri sosedovih imajo prijazno psičko, kokeršpanjelko, po imenu Lili. Z Lili se zelo rada igrava. Danes sem jo srečal ravno takrat, ko se je igrala s snegom. Šel sem tja, segel z roko v sneg in Lili vrgel kepo. Stekla je za kepo in jo ujela, vrgla jo je na tla in grizla. Ko sem prišel bliže, me je Lili pogledala in stekla stran. Šel sem za njo in ker vrv ni bila več zadosti dolga, se je ustavila. Šel sem k njej, prijel kepo in jo vrgel. Lili je stekla za njo in jo prinesla nazaj. Ko sem hotel iti domov, je začela jokati, vrgel sem ji kepo in šel domov. Nato sem šel po drva in med hojo sem slišal Lili jokati.

MIHA DORNIG, 3.b

Doma imamo dve vrsti živali, vodne polže in papigo. Opisal bom papigo. Papige izhajajo iz daljne Afrike. Tam živi več vrst papig. Papige so zelo lepe zaradi svojega pisanega perja. Poznam papige skobčevke, are, arare in nimfe. Naša papiga je iz rodu nimf. Je srednje velika in ima sivo perje. Glavo ima rumeno, na njej pa ima čop. Zna tudi govoriti Koki, kot ji je tudi ime. Zna tudi povedati Koki priden. Če vidi kaj novega, takoj pove, da to vidi. Ima tudi več vrst hrane, to so razni vitamini. Dobi tudi solato. V kletki, kjer živi, ima zvonček, posodo za vodo in ogledalo. Kletka mora biti čista, ker drugače lahko zboli. Našega Kokija imam zelo rad.

JAN BERTALANIČ, 3.b

Dolgo časa sem si želel zlato ribico. Nekega dne me je mamica presenetila in mi jo je prinesla. Rekla mi je, da bom moral zanjo skrbeti sam. Doma smo imeli že okroglo stekleno posodo, v katero sem natočil polovico vode. V to vodo sem dal ribico. Veselo je zaplavala. Posodo z ribico sem postavil na omaro v svoji sobi. Vsak dan sem jo opazoval. Kupil sem ribjo hrano. Hrano sem ji potresel vsak dan, vodo pa sem ji zamenjal enkrat na teden. Zjutraj, ko sem se zbudil, sem najprej pogledal, če je ribica še živa. Zelo sem se bal zanjo.
Začele so se počitnice. Nisem vedel, kaj bo z mojo ribico, ko me ne bo doma. Potolažen sem bil, ko je mami rekla, da jo bomo vzeli s seboj v vikend. Zelo sem skrbel zanjo, ampak mi je vseeno nekega dne poginila. Pogrešal sem jo. Čez nekaj dni pa mi je mami prinesla novo ribico.

MATIC KOSTEVC, 3.b

Doma imam vodno želvo. Ime ji je Liza. Srednje velika posoda z malo vode je njen dom. Ko sem jo dobil, je bila velika kot mandarina, sedaj pa je že večja. Prihaja iz družine rdečevratk. Vedno, ko ji čistim oklep, me ugrizne ali popraska. Oklep ima trd in pisan. Iz oklepa iz radovednosti potisne glavo. Nos ima majhen in oči velike. Ko se ji približam, me z očmi opazuje in z nogami prične migati. Takoj vem, da hoče hrano. Njena hrana so posušeni rakci. Rakce ji dam v vodo. Z glavo pogleda iz vode in z usti prime rakce. Če ji je pet rakcev premalo, ji jih dam še več. Rada ima samo suhe rakce. Vodo moram menjavati vsak dan. Za boljši vid mora imeti ob posodi svetlobo, kajti če je ni, se ji čez oči naredi mrena. V tem primeru želva nič ne vidi. Godi ji, če jo imam v dlani in jo z rokami grejem. Vendar je za to že kar prevelika, zato jo spustim na tla, da raziskuje po stanovanju. Vendar, če ji ne sledim z očmi, jo lahko popiha pod pralni stroj. Liza mi je v veliko veselje, saj je majhna, prisrčna in tudi prostora ne zavzame veliko. Upam, da bo še naprej ostala tako zdrava, kot je bila do sedaj.

ŽAN BROVČ, 5.c

MAJHNA SEM BILA

Rodila sem se 16.4.1986 v Kranju. Mami mi je rekla, da je bil to zelo težak porod. Tehtala sem štiri kg. Okoli vratu sem imela popkovino. Kmalu pa bi se zadušila. Stanovali smo pri očkovih starših.
Spominjam se, kako mi je očka naredil gugalnico. Ves dan sem se gugala in tudi na gugalnici zaspala. Zelo rada sem se igrala na dvorišču. Gledala sem kokoši, psa in mačko. Psa imamo še zdaj, ime mu je Lux. Ko pa se je rodil Matic, sem bila nanj ljubosumna. Ščipala sem ga, a sem ga tudi peljala v vozičku. Z očkom sva se imela zelo rada. Peljal me je na sprehod in mi je kupil razne stvari. K mami sem najprej šla po kolenih in brez prižgane luči po stopnicah. Zelo sem bila radodarna. Ko sem dobila bonbone, sem jih šla ponudit. Kmalu smo se preselili v Bistrico, kjer sem hodila v malo šolo. Spoznala sem druge ljudi.
Kmalu pa sem opazila, da ne hodimo več toliko ven. Očka je zbolel. Ko sva bila sama, mi je povedal, kako me ima rad. Kmalu zatem pa je umrl.

MANICA ŠMEJIC, 6.c

Otroška leta so mi dobro ostala v spominu, saj nisem bila ravno pridna punčka. Velikokrat sem nagajala vsem, ki so bili okrog mene.
Najbolj se spomnim dogodka, ko sem bila stara dve leti. Mami ni bilo doma, mama je bila zunaj tako kot ostali. Odšla sem v spalnico in odprla omaro. Ven sem vzela mamino obleko in jo oblekla. Namazala sem se tudi s šminko in obula mamine čevlje s peto. Odšla sem v dnevno sobo in se igrala, da sem na modni reviji. Moje igrače so bile gledalci, ki so močno ploskali. Ker sem imela seveda prevelike čevlje, sem se venomer spotikala. Obleka mi je bila predolga in sem se spotaknila. Močno sem se udarila, a nisem jokala, saj sem bila manekenka. Takoj po padcu so v dnevno prišli oči, mami in ata in se mi na ves glas smejali. Ko pa je domov prišla mami, sem bila že normalno oblečena in tudi šminko sem si sprala. Oči ji je povedal zgodbo, ona pa se je kot drugi smejala.

MATEJA LIVK, 6.c

RAD - A SE IGRAM

Rada se igram z mojim bratcem. Bratcu je ime Gašper. Gašper mi tudi rad ponagaja. Zelo rada se igrava. Včasih tudi sam sestavi hišo.

MARUŠA ŽLINDRA, 1.b

Rad se igram z lego kockami, avtomobilčki in tudi z mojim psom z imenom Lord.

JURE MANDELC, 1.b

Doma se rada igram z medvedkom. Ali tudi sestavljam sestavljanko bambi.

LEA VETERNIK, 1.b

Rad se igram z lego kockami in sestavim mesto, grad, avto, letalo in ladjo. Rad imam družabne igre, pa tudi igrice na računalniku. Poleti se rad igram z žogo in rad igram pikado.

TILEN RADOSAVAC, 1.b

ŽALOST

Prišel je jesenski večer,
veter je žalostno prispel.
Okoli je vse mračno,
najraje bi pustila slovo.

Drevesa žalostno pojejo,
ljudje počasi pletejo.
Maček toči solze,
jaz omedlim od groze.

Megla pokriva drevesa,
letos ne bo nič kresa.
Kmalu sede zaspim
in se sanjam prepustim.

TINA PERNUŠ, 5.c

ZIMA

Zima je prišla do nas,
za nekatere je to pravi poraz.
Bele snežinke letijo na tla,
kmalu bo vse polno snega.

Otroci se odpravljajo na hrib,
ki je z belo odejo zakrit.
Sani po hribu brzijo,
kot letala po zraku letijo.

Smučarji so že privlekli smuči na dan,
nekateri menijo, da je ta šport zaspan.
Alpinisti v gore lezejo,
če pa je treba, tudi po ledenih svečah plezajo.

TINA PERNUŠ, 5.c

TEGA JAZ NE JEM

Zgodilo se je proti koncu šole. Prišla sem domov in naredila domačo nalogo. Morala sem se veliko učiti, ko je prišla iz službe mami.
"Živjo," me je pozdravila. Odzdravila sem ji in še vedno strmela v učbenik. Nisem se učila, gledala sem slike.
"Kaj bi rada za kosilo?" me je vprašala. Nisem ji odgovorila, ampak vstala in zaprla vrata sobe. Mami me ni več morila z vprašanji. Kmalu sta prišla domov sestra in oči. Sestra je pridrvela v sobo in začela razsajati po njej.
"Ne boš verjela, kaj se mi je zgodilo v šoli. Vprašana sem bila fiziko," mi je govorila. Zadrla sem se nanjo in s tem začela prepir. Zmagovala je sestra in rešil me je oči, ko nama je zaklical: "Kosilo!" Mirni sva odšli v kuhinjo. Mami je postavila na mizo jed, ki je nisem marala. "Tega jaz ne jem," sem dejala, odšla v sobo in zaloputnila z vrati. Niso me več klicali. Postalo mi je žal in najraje bi zajokala, ker sem vedela, da se je mami mučila s pripravo kosila. Cel dan so mi starši in sestra potem dali mir, jaz pa sem bila preveč ponosna, da bi šla k mami in se ji opravičila. Gulila sem se učno snov, znala sem jo že na pamet. Zvečer sem odšla v kopalnico, da bi se oprhala. Toda tam je že bila mami. Še vedno je bila žalostna zaradi mojega izbruha pri kosilu. Ko sem jo videla tako, me je zabolelo srce.
"Mami," sem tiho dejala. "Oprosti zaradi tistega opoldne. Zelo mi je žal." Zaihtela sem. Mami pa me je objela in tolažila: "Nič ne skrbi. Saj si se opravičila."

Šele tistega dne sem dojela, kako razumevajočo mami imam. In še danes mi je žal, ko se spomnim tega dogodka, saj starši cel dan garajo zame v službi. In hvaležna sem jim zato.

NASTJA GOSAR, 5.c

NOVO LETO

Novoletna noč v naši družini je zelo lepa. Takrat pripravimo darila za nas in naše goste, sorodnike in prijatelje. En za drugim prihajajo k nam domov. Usedemo se za mizo in jemo hrano, ki jo pripravi moja mami. Vsi pravijo, da je to slavnostna večerja. Sestrična in bratranec prideta v mojo sobo in tam se pogovarjamo. Ko pa se vsi zberemo, začnemo plesati. Ko praznovanje končamo, se poslovimo in gostje odidejo.

EVA DEŽMAN, 4.c

KRANJSKA GORA

S šolo v naravi smo šli v Kranjsko Goro. Ko smo prispeli, smo dobili sobo 309. Oblačila smo zložili v omaro. Hotel Borka je imel tri nadstropja. Jedilnica je bila urejena. V eni malo večji sobi je bila televizija. Pri smučanju sem bila v četrti skupini. Bilo je sedem skupin. Učila nas je učiteljica Mateja. Z njo smo peli in se marsikaj naučili. Vozili smo se na krožničkih. Hrana mi je bila všeč. Zajtrkovali smo ob osmi uri, kosili smo ob pol dveh, večerjali pa ob pol sedmih. Prvi sprehod je bil v Tamar. Imeli smo se lepo, zraven pa smo se še zabavali. Vsak večer smo hodili na sprehode. V disku smo se imeli v redu. Vstopnina je bila tristo tolarjev. Glasba je bila zelo dobra. Plesala sem s fantom. Zadnji dan, ko smo se vračali s smučanja, je bilo deset minut dobre hoje. Naša učiteljica je izgubila poročni prstan. Učiteljici Irmi pa so ukradli smuči. Nič kaj radi nismo šli domov. Poslovili smo se od gospe Borke in se odpeljali. Vožnja z avtobusom je bila prijetna. Pred Deteljico me je počakala teta Darja, ki me je odpeljala domov.

KAJA ŠVAB - TEŽAK, 4.b

NA ŠPORTNEM DNEVU

Zjutraj smo se zbrali pred zelenjavarjem. Počakali smo na naš avtobus in že smo se odpeljali. Ko smo prispeli, smo izstopili in odpravili smo se proti vrhu. Med hojo so me hoteli čevlji ožuliti, vendar nismo več dolgo hodili, saj smo bili že skoraj na vrhu. Malo za tem pa smo prispeli in si odpočili. Na vrhu sem se preoblekla, ker sem bila čisto mokra. Zatem pa smo popili čaje in se šli skrivalca. Natalija se je zelo dobro skrila, saj je nikakor nismo mogli najti. Malo smo še posedeli in začeli smo pospravljati, saj smo se že začeli vračati. Ko smo se vračali, smo bile jaz, Nastja, Ksenja, Natalija in Amela prve pri avtobusu in počakale smo ostale. Nato pa smo se vsi izmučeni odpeljali domov. Ko sem prišla domov, sem se takoj ulegla na posteljo in po petih minutah zaspala. Potem pa je prišla domov mamica in zvonec me je zbudil. Nato sem ji vse natanko povedala, kako je bilo na športnem dnevu.

KATARINA MANDIČ, 5.c

KNJIGE

Moja knjiga ima prav posebno mesto v omari. Na najbolj vidnem mestu stoji. Ima modre platnice, prav nežno s peno podložene. Večkrat jo vzamem v roke in prelistam. Mnogo lepih risbic je že v njej in tudi verzov z drobnimi željami za naprej. Predvsem pa moja knjiga prosi, naj jo čista roka nosi. Ja, sedaj gotovo tudi vi že veste, da je to moja " Spominska knjiga. "

DEJAN KRAPEŽ, 2.b

Zelo rad berem knjige, ker izvem veliko novega o življenju ljudi, živali, rastlin, skratka o vsem, kar nas obdaja. Poleg poučnih knjig pa rad berem tudi pravljice, ki skrivajo marsikatero življenjsko resnico. Najrajši imam pravljice Walta Disneya, kjer so mi zelo všeč tudi risbe. Za bralno značko sem prebral že kar veliko knjig. Na koncu pa moram priznati, da še vedno rad ob večerih prisluhnem pravljici, ki jo prebere mamica meni in bratcu za lahko noč.

ALEN MARKELJ, 2.b

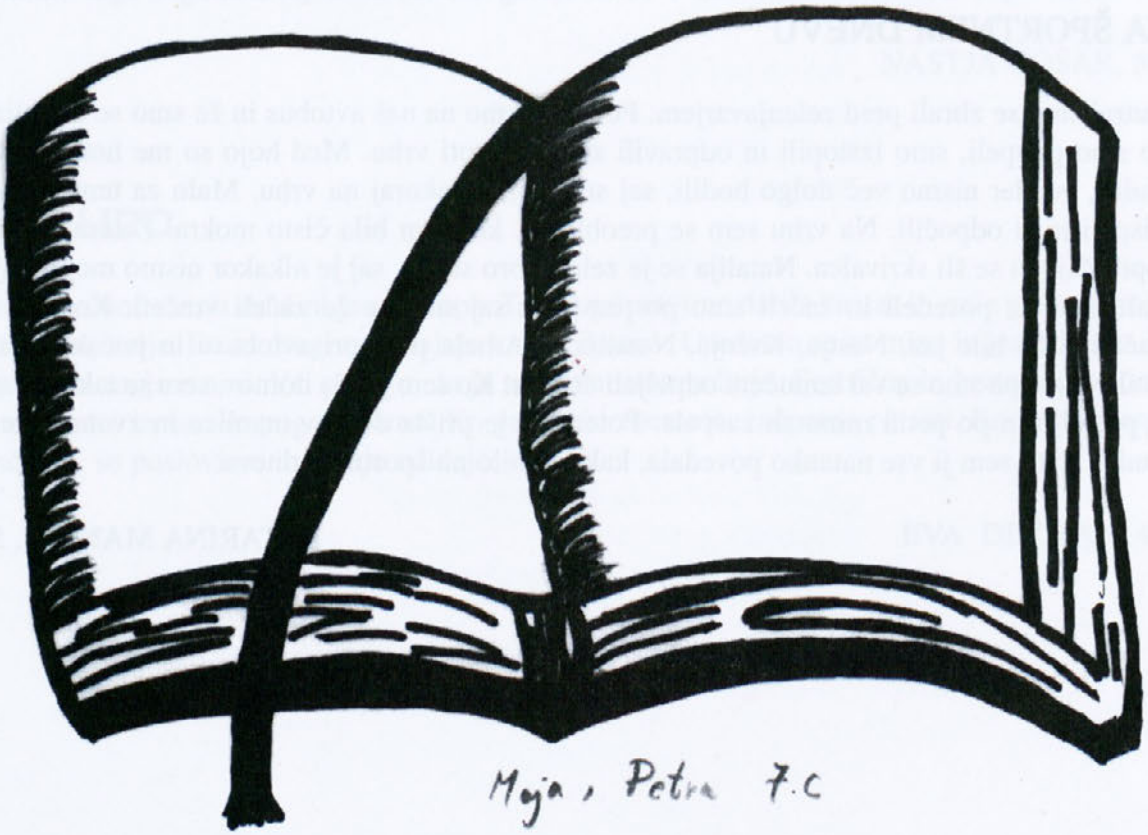

GLAVA DRUŽINE

Naj se vam najprej predstavim. Ime mi je Rebeka in nisem nič drugačen otrok kot ostali. Le pri nas doma je malo drugače. Sem otrok ločenih staršev. Zato vam težko rečem, kdo je glava družine. Ker živim pri mamici, je zame glava družine ona. Ko pa grem na počitnice in za konec tedna k očku, je glava družine on. Težko rečem, da je očka del družine, saj že dolgo ne živi več pri nas. Družina smo sedaj mami, očim Jure, jaz in moja dva brata Ožbe in Jurij. Sedaj, ko smo si ustvarili novo družino, sta glava družine obadva, očim Jure in mami. Saj so včasih tudi trenutki, ko se morata odločiti obadva.

Mislim, da je prav, da v družini ni glava družine samo eden, saj se tako bolje razumemo.

REBEKA DEBELAK, 4.b

Oče pravi, da ga nihče ne uboga. Pravi tudi, da naj si umijem zobe in takoj v posteljo. Pravi, da naj že odidem v šolo.
Nalogo moram narediti do treh, ker imam popoldan še druge obveznosti. Oče pravi, naj mu pomagam. Jaz pa se raje igram z lego kockami in se vozim s kolesom. To mu ni prav nič všeč. Raje vidi, da mu pomagam. Toda to je včasih zelo težko. Kljub temu pa me velikokrat prepriča. Če mu pomagam, mu z veseljem. Še bolj vesel pa sem, ko končava.
Po končanem delu pa se naprej igram.

VID KOSMAČ, 4.b

NAJPOMEMBNEJŠE V ŽIVLJENJU

Ko sem v aprilu praznoval svoj 12. rojstni dan, sem od svojcev, sorodnikov, prijateljev in znancev dobil veliko različnih voščil. Nekateri so mi zaželeli veliko lepih ocen in dobrih prijateljev, drugi sreče, tretji zdravja ... Opazil sem, da je za nekatere ljudi pomembnejše eno, za druge zopet drugo. Zato sem se po pogovoru s svojima staršema odločil, da za odgovor na vprašanje - KAJ JE NAJPOMEMBNEJŠE V ŽIVLJENJU - povprašam znane Slovenke in Slovence. Napisal sem jim spodnje pismo in že v nekaj dneh sem imel več kot 30 pisem z odgovori, nekateri pa so svoj odgovor posredovali v jutranji radijski oddaji Dobro jutro, otroci. Vsem sem seveda obljubil, da bom njihove odgovore objavil v šolskem glasilu in morda celo v kakšni knjižici. Prvo obljubo izpolnjujem sedaj, do druge pa tudi ni več daleč, saj sem z odzivom več kot prijetno presenečen, tako da upam, da bom kmalu lahko vsa pisma izdal tudi v neskrajšani obliki. Prepričan sem, da bodo odgovori znanih Slovencev zanimivi za mnoge moje vrstnike in morda še za koga drugega. Žal v Stezicah ni zadosti prostora za vse te zanimive in velikokrat tudi izčrpne odgovore, tako da bom od vseh prejetih pisem navedel le najpomembnejše.

Še danes težko verjamem, da so mi pisali tako zelo zanimivi in čudoviti ljudje, ki jim ni bilo težko vzeti si čas za iskren odgovor. S svojimi pismi so mi polepšali veliko dni in me navdušili s svojo modrostjo in plemenitostjo.
Želim si, da bi v teh odgovorih tudi drugi učenci naše šole našli imenitne misli in zelo bom vesel, če mi bo to tudi uspelo.

Dominik Mrvar, 5.b

Pismo, ki sem ga poslal znanim Slovencem in Slovenkam:

Dominik Mrvar
Kovorska cesta 1
4290 Tržič

Tržič, 22.04.1999

Spoštovani

Sem Dominik Mrvar, učenec 5. razreda iz Bistrice pri Tržiču. Poleg šole, kjer imam kar lepe ocene, se ukvarjam še z modelarstvom in košarko, zelo rad potujem, najljubši pa so mi trenutki pred računalnikom.

Pred dnevi sem praznoval svoj 12. rojstni dan in dobil veliko lepih voščil za dobre ocene, iskrene prijatelje, srečo in zdravje ...

S staršema sem se že večkrat pogovarjal o tem, katere stvari so sploh najpomembnejše v življenju. Saj veste, danes imajo skoraj vsi starši naporne službe in za take pogovore običajno kar zmanjka časa.

Oči mi je dejal, da je najpomembnejše, da človek verjame vase, je vztrajen in odločen ter trdo dela za uresničitev svojih ciljev. Zanj je tudi branje zelo pomembno, saj mi je že večkrat dejal, da je v knjigah skrito največ znanja in bogastva.

Za mami je zagotovo najpomembnejša sreča v naši družini. Ker pa je zaposlena kot višja medicinska sestra in se dnevno srečuje z mnogimi bolniki, je zanjo plemenito tudi to, da se človek vedno razdaja in pomaga tistim, ki njegovo pomoč potrebujejo.

Zadnjič sem vas videl na televiziji in bili ste mi zelo všeč. Zato sem se odločil, da pišem tudi vam in vas povprašam, kaj je najpomembnejše v življenju. Zelo vam bom hvaležen, če mi boste pomagali s svojim nasvetom, jaz pa vam obljubim, da bom vaš odgovor posredoval tudi sošolcem in sošolkam ter ga objavil v šolskem glasilu ali celo v kakšni knjižici.

Lepo vas pozdravljam,

Dominik Mrvar

Odgovori znanih Slovencev na vprašanje KAJ JE NAJPOMEMBNEJŠE V ŽIVLJENJU

- O, marsikaj! Na kratko bi se temu reklo: prastare vrednote. Poštenost, zvestoba, resnicoljubnost, solidarnost, dobrota, prijateljstvo, mir ... (Berta Golob, pisateljica)

- Mnogo stvari je v življenju pomembnih, a ljubezen je, vsaj zame, najpomembnejša. Vsi si jo želimo in hrepenimo po njej; vsi se na tak ali drugačen način zanjo trudimo. (dr. Franc Rode, nadškof)

- Zame je najpomembnejše prijateljstvo. Le-to je nad vsem: nad politiko, nad domovino, nad vsemi zakoni. Brez prijateljev je človek nič ... (Toni Gašperič, voditelj oddaj)

- Zame ena najpomembnejših reči v življenju je, da delam tisto, kar me veseli in izpolnjuje, obenem pa, da od tega dela lahko tudi živim ... (Viki Grošelj, vrhunski alpinist)

- Ljubezen do življenja mi je najpomembnejša v življenju! (Tilka Jamnik, bibliotekarka in pravljičarka)

- Zelo pomembno je, da se vsak človek zaveda svoje enkratnosti in hodi po svoji poti, ki je samo njegova. (Metka Klevišar, onkologinja)

- Zame je najpomembnejše, da človek najde pravi smisel svojega življenja ... (dr. Alojzij Šuštar, bivši nadškof)

- Najpomembnejši so mi cilji in delo, mama in oče, bratci in sestrice, gore in morje, sonce in luna, pikapolonice in krti. (Igor Saksida, dr. slovenske književnosti)

- Zame so v življenju najpomembnejši sreča, ljubezen in zdravje ... (Petra Kerčmar, TV voditeljica)

- Zame je najpomembnejše sam od sebe biti in ostati dober, notranje svoboden, zato se oprijemam vere. (sestra Vendelina Ilc)

- Zame je v življenju najpomembnejša ljubezen, pa naj bo do človeka, živali, rože, stvari ... (Barbara Drnač, voditeljica TV oddaje)

- Meni je najpomembnejše NOTRANJE RAVNOVESJE. (Mojca Blažej Cirej)

- Mislim, da sta v življenju najpomembnejša mir in zdravje, saj si le tako blizu sreče. (Igor E. Bergant, TV športni novinar)

- Meni se zdijo pomembni božanska natura, resnica in ljubezen. (Oskar Kogoj, umetnik)

- V mojem življenju ste najpomembnejši OTROCI. (Zvezdana Majhen, psihologinja, pesnica)

- Meni so v življenju zelo pomembni zdravje, ljubezen in hobiji. (Vitan Mal, mladinski pisatelj)

- Zelo pomembni so notranji mir, vera, ljubezen, družinska sreča, prijateljstvo in ustvarjalno delo. (Marjan Manček, ilustrator)

- Ko padeš v vodo, je pomembno, da znaš plavati. V trenutkih sreče je pomembno, da se s teboj še nekdo iskreno veseli … (Silvo Teršek, voditelj TV oddaje)

- Meni je najpomembnejše zaupanje vase, vztrajnost, odločnost in sreča. (Zvone Šeruga, svetovni popotnik, novinar)

- Zdaj si želim ustvariti topel dom in družino … (Nataša Pirc, TV voditeljica)

- Če bi bil rad srečen …:
  se oprimi aerobne vadbe,
  ne pij pogosto in preveč,
  ne kadi,
  izogni se požrešnosti,
  neguj radovednost in se trajno izobražuj,
  najdi si delo, ki te bo zanimalo …(dr. Janez Rugelj, dr. medicine)

- Meni so v življenju najpomembnejši bližnji, torej družinski člani. (dr. Manca Košir, predavateljica na fakulteti)

- Za vsakega posameznika je pomembno tisto, kar ga osrečuje, torej tisto, v čemer uživa. (Igor Korošec, študent fakultete za družbene vede)

- V življenju je pomembno, da si sploh rojen, da veš, kaj je dobra volja, da si pošten, da v življenju znaš ustvarjati, da si veliko zapomniš, kar si že doživel, in da ne pozabiš na knjige. (Jože Hudeček, voditelj TV oddaj)

- Za naju je pomembno, da določaš svetle in plemenite cilje in da si umisliš ideale, ki jih potem skušaš uresničiti. (Matjaž in Jelka Schmidt, samostojna umetnika)

- V družini so mi najpomembnejše vrednote ljubezen, zaupanje, razumevanje in strpnost. Za življenje v širši skupnosti bi dodal še znanje in delo ter, kajpak, poštenje. (Slavko Pregl, pisatelj)

In vi … že veste, kaj je za vas najpomembnejše v življenju?
Ste si že določili svoj življenjski cilj?

JAZ BOM…

Ko bom velika, bom vzgojiteljica. V vrtcu se bom igrala z otroki in pazila na otroke. Šli bomo tudi ven. Ko bo čas za spat, jih bom dala spat

Nastja Štrimf, 1.a

Ko bom velik, bom igralec. Igral bom na televiziji.

Barnard Bradule, 1.b

Ko bom velika, bom slaščičarka. Pekla bom torte in prodajala sladoled. Prodajala bom svečke. Imela bom slaščičarno.

Petra Praprotnik, 1.b

Zelo rada imam živali. Ko odrastem, bom postala veterinarka. Zdravila bom bolne živali. Teličkom bom pomagala na svet. Kužkom in mucam bom previjala ranjene tačke.

Saša Kos, 1.b

Želim postati učiteljica, da bi učila otroke. Če bi bili vsi pridni, bi imeli manj naloge.

Monika Gros, 1.a

Ko bom velika, želim postati zobozdravnica. Popravljala bi zobe otrokom. Delala bi lepo, da jih ne bi bolelo. Dala bi jim tudi tabletke za zdrave zobe.

Veronika Ovsenek, 1.a

Ko bom velik, bom čarovnik. Imel bom svoje skrivnosti, ki jih ne bom nikomur izdal. Potreboval bom čarobno palico, čarobni prašek, rokavice in cilinder. Vse vas bom povabil na lepo predstavo. Zelo se boste zabavali in je nikoli ne boste pozabili.

Anže Mikulič, 1.a

Sam Luka in hodim še v Osnovno šolo Bistrica. Želim si, da bi jo uspešno končal in se tako vpisal v šolo za avtomehanika, kajti ta poklic me zelo veseli. Tako bom popravljal avtomobile.

Luka Pirnovar, 1.a

Ko bom velik, bom vozil avtobus. Vozil bom potnike. Peljal bom potnike v tuje kraje.

Matjaž Zrim, 1.a

Rada bi bila zdravnica. Delala bi v bolnici. Zdravila bom stare ljudi. Rada bi bila tudi živinozdravnica. Zdravila bi živali. V prostem času bi imela konja. Če bi bil konj bolan, bi ga ozdravila. Zdravila bi tudi bolne živali.

Tjaša Špendal, 1.a

Ko bom velika, bom po poklicu učiteljica. Učila bom otroke. Vesela bom, če se bodo otroci čim bolj učili. Če bodo pridni, bom zelo vesela. Najprej se bomo naučili računati in pisati. Najprej bomo spoznali črko A. Imeli bomo SND zvezek, vanj bomo pisali o naravi in drevju. Učili se bomo o živalih. Pri glasbi se bomo učili peti. Pri telovadbi se bomo šli igre z žogo in delali različne vaje.

Eva Hervol, 1.a

Ko bom velik, bom carinik. Pregledoval bom potne liste.

Miha Ogris, 1.a

Ko bom velika, bi bila rada pevka, ker znam peti. Hodim k pevskemu zboru. Radi me poslušajo in ploskajo. Rada bi bila tudi frizerka. Rada friziram. To pa mi je všeč zato, ker imaš lahko doma salon in friziraš stranke.

Sara Likozar, 1.a

Ko bom velik, bom policaj. Usmerjal bom avtomobile. Zelo rad imam policiste. Slikal bom hitrejše avtomobile. Hitel bom, če se bo zgodila prometna nesreča. Danes imamo dva roparja. Ljudje nas kličejo 113.

Aleksander Bjelič, 1.a

Ko bom velika, bom delala na banki. Ljudje bodo k meni prihajali po denar. Lahko bodo prihajali plačevat položnice. Delala bom z računalnikom. Menjala bom tolarje za devize.

Nejka Pagon, 1.a

Želim postati učiteljica. Rada imam otroke. Sedaj me zanima matematika. Tudi doma se večkrat igram šolo. Moji učenci so Tjaša, Tadeja in Timi. Učimo se risanje in računanje. Naloge ocenim.

Anita Rotar, 1.a

Ko bom velik, bom policaj. Na križišču bom usmerjal promet. Vozil se bom s policijskim motorjem. Voznike, ki bodo vozili prehitro, bom ustavil. Pogledal bom dokumente in jih kaznoval. V prometu bom skrbel tudi za varnost pešcev in kolesarjev.

Andrej Markelj, 1.a

DIARY: THE PRESIDENT OF THE USA

For the last few days it has been very hot in the government. The opposition doesn't want to accept our suggestion of lowing down some tasks that are completely unnecessary. But that's not the gist. Some people among Democrats are not loyal, so we've got some trouble accepting radical changes to improve the law. The elections are coming soon and there is not much time left to raise our popularity among people which are unsatisfied with our work in the last three months, my personal opinion is that if we let things go that way, the Liberals will have many chances to win the elections.

But I should be satisfied because impeachment is over. If I had known the thing was going to be so temporising, I wouldn't have even thought about playing games with Monica.

I think that there is always a way out and that everything is going to be just fine. I confess that I've made some big mistakes in the past and that I should have known what I was doing wrong. But I concluded that I would try to do things right. Citizens will be happy then and the possibility for me to be elected once again will be stronger.

Boštjan Rožič, 8.b

MY FAVOURITE ACTOR

Yesterday I saw my famous actor Arnold Schwarzenegger. He and his family were eating in my town restaurant. He looks like in the photos: a strong, tall, handsome man. His four children were chasing around the tables. After lunch I came up to him and asked him for an autograph, he quickly grabbed the pan and signed on a paper napkin. I'll never forget this moment. I was so happy that I couldn't even thank him. But there was more. He invited me to a party in his hotel room. I was shocked!! I couldn't believe my ears. Shaking hands I took the invitation he gave me. Finally I was able to say "Thanks" and went home. Well, actually I didn't know how I got home.

I went to my room and lay on my bed. I was so confused because I didn't know what to do. The biggest problem was I didn't know what to wear. I usually wear sports clothes, but for such a party I had to wear, I didn't know, a tie and a jacket or- God help me- a suit. I had to buy the clothes buy I didn't have any money. I couldn't ask my mother because a month ago we bought a car.

Well, I finally decided. I took a shower, brushed my teeth and then I put on my new jeans and a blue pullover with brown stripes. I love it. I could put on my old trainers or new brown shoes. I decided for trainers. I combed my hair-not successfully-and I went to the hotel.

In the lobby I showed my invitation to a very friendly policeman. He showed me the way to a hall where the party was. I opened the door and the first thing I saw was a very big poster of my idol. It was from the movie "True lies". Of course there was also very loud music. And a lot of children of all ages. They were dancing, eating, and drinking and- screaming. Why? Because Arnold came in. He wore jeans and a blue pullover with brown stripes. Just like me. I was shocked again. Arnold walked to the stage and took a microphone. He said "Hi" to everyone in the hall. We just screamed and screamed, I screamed very loud. I didn't want to end. But I was also sad because I saw Arnold only from far away. I wanted to touch him. I wanted to shake his hand, his strong hand.

Arnold went off the stage. But the kids didn't let him go. They pushed him around the hall and suddenly he was standing close to me. He looked at me and then he was surprised. He smiled and grabbed my hand and I had to go with him. We reached the doors and escaped from the screaming crowd. Behind the doors there was an empty room. Only a closet was in it. The closet was full of posters, cards, T-shirts, caps, videotapes etc. On each of those things was his image. He said to me: "Choose whatever you want!" I took one poster, a T-shirt for me and my sister, a cap and five cards for my friends. When I turned around he was gone. I couldn't thank him again. But I still felt his strong hand on my hand. I pressed the chosen things to my heart and went home.
And then I woke up…

Aleš Gosar, 8.b

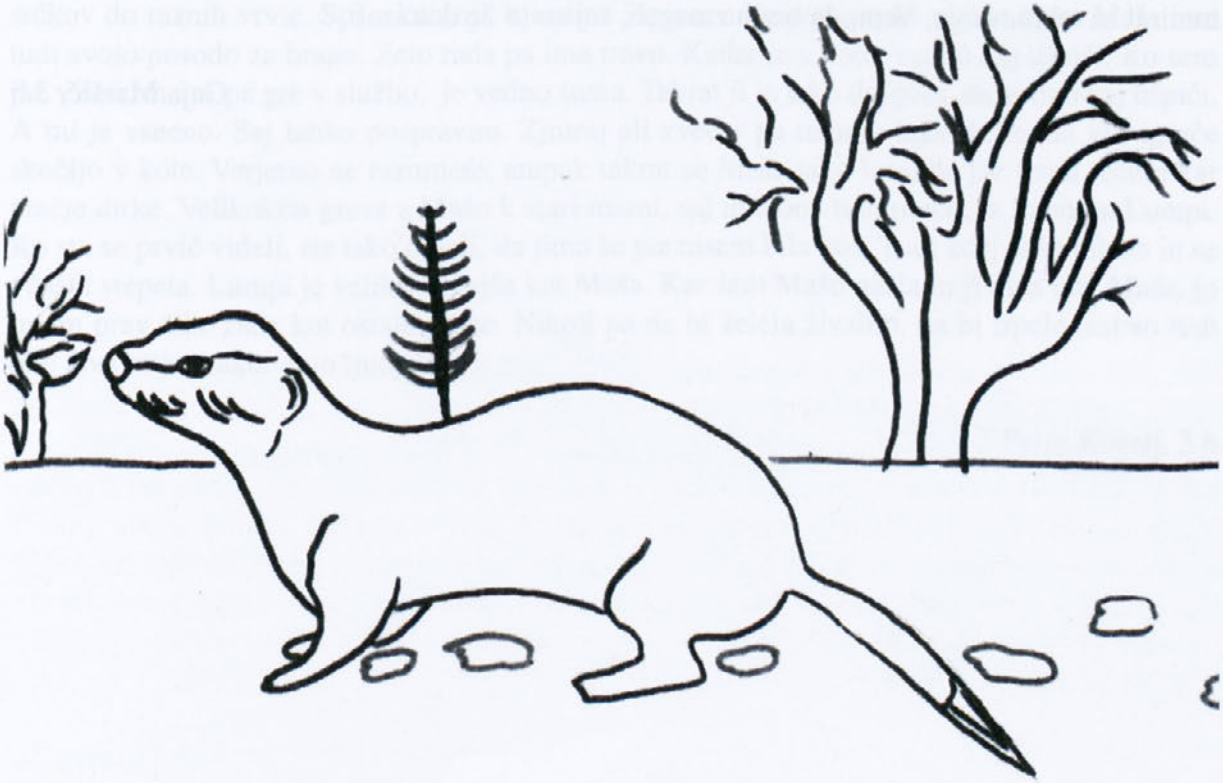

ŽIVALI

Moja mačka je stara štiri leta. Ime ji je Nina. Zjutraj in zvečer ji dajem jesti. Kadar grem na sprehod, gre vedno za menoj. Je divja mačka in ima ostre kremplje. Poleti se sama hrani s kačami in mišmi. Poleti je imela tudi mladiče. Ime jim je bilo Maksi, Miki in Piki. Nekega dne, ko so bili ti mački veliki, so šli vsak svojo pot. Nina pa je ostala pri naši hiši. Ima zelene oči in se rada igra. Iz rjavega smrčka ima dolge brke. Ima tudi kosmata ušesa, dolg jezik in tigrasto dlako. Rada se potepa, si brusi kremplje in se valja so travi. Ko ji dam jesti salamo, kar poskakuje. Kadar jo lovi pes, spleza na drevo in se reši. Hrani se tako, da žival opazuje, potem pa jo ujame. Pozimi se stiska v toplo odejo in rada vidi, da je nekdo zunaj. In kdor hrani Nino, se mu tudi pusti božati.

Aleksandra Despotovič

LUTI, RUDI, PESI

Luti, Rudi in Pesi so psi nemški ovčarji. Mamica, brat in jaz smo se z avtom peljali v trgovino. Preden smo vstopili v trgovino, sem zagledala tablo z napisom: "Jubilejni srečelov bo trajal do 18. februarja. Vsaka srečka zadane. Glavni dobitek so trije nemški ovčarji z imeni Luti, Rudi in Pesi." Z bratom sva mamici toliko časa tečnarila, da nama je kupila srečko. Zadeli smo glavni dobitek. Nastal je problem. Kje bodo ti psi imeli prostor za bivanje? Mladički so bili tako igrivi, da so nam skopali vrt. Nekega dne je sosed pripeljal s prikolico tri pasje ute. Od tega dne naprej nam niso več kopali po vrtu. Čez eno leto smo jih prvič peljali v pasjo šolo. Po letu šolanja smo jih odpeljali na pasje tekmovanje. Tam so vsi zmagali. Toliko so že odrasli, da so jim pasje ute že pretesne. Peljali smo jih k babici in dedku v Podkoren. Tam lovijo muce in kopljejo v zemljo. Pozimi pa se najraje valjajo po snegu. Očka je kupil pasjo vprego in jih treniral za tekmovanje. Vem, da bodo zmagali, saj so to že dokazali.

Gaja Maršič, 3.b

ALJAŠKI MEDVEDEK

Verjetno ne veste, da je aljaški medvedek moja domača žival z imenom Nut. Sedaj je že odrasel kuža, vendar imam v spominu tisti dan, ko ga je očka prinesel domov. Prvi trenutek, ko sem ga zagledala, me je spominjal na majhnega, nebogljenega aljaškega medvedka, ker je imel dolgo, belo in zelo gosto dlako. Novo ime je dobil zaradi lažje izgovorjave in zaradi rodovnika, drugače pa bi bil še vedno moj aljaški medvedek. Njegova domovina je mrzla Aljaska, zato najbolj uživa v mrzlem zimskem času. Mraz mu ne pride do živega, tako mu tudi kopanje v mrzli vodi ni problem. Ko je bil še majhen, sva se veliko igrala, valjala po tleh in lovila. Takrat sem ga lahko dvignila v naročje in ga božala. Toda Nut je rasel zelo hitro. V dobrem letu je ob dobri hrani tako zrasel, da ga ne morem več dvigniti. Ko se postavi na zadnje noge, prednje tace pa nasloni na moje rame, takrat si gledava iz oči v oči.

Moja velika želja je bila, da bi imela psa, ki bi me s sanmi vlekel po zasneženih poljanah. Ta želja se mi je uresničila neko sončno nedeljo, ko smo z mami in očkom odšli na Bistriško planino. Odločili smo se, da vzamemo s seboj sani in vanje vprežemo Nuta. Sprva je malo čudno gledal, a ko se je navadil, me je vlekel s sanmi po celi planini. Bilo je super in tudi Nut je užival. Na ovinku je zavil tako močno, da so se sani prevrnile in z njimi tudi jaz. Bila sem kot velika snežena kepa. Nut je pritekel k meni, me polizal s svojim dolgim jezikom in od samega veselja sva se skupaj valjala po snegu. Zopet me je spominjal na igrivega aljaškega medvedka. Zelo rada ga imam in želim si, da bi tako radost doživeli tudi drugi otroci.

Maja Vogrinc, 3.b

MOJA NAGAJIVA MUCA

Doma imam muco z imenom Maša. Je zelo igriva in nagajiva. Ima polno igrač, od žogic, srčkov do raznih vrvic. Spi v kuhinji, kjer ima jopico, na kateri prespi veliko časa. Maša ima tudi svojo posodo za hrano. Zelo rada pa ima travo. Kadar je v sobi, vedno kaj ušpiči. Ko sem jaz v šoli, mami pa gre v službo, je vedno sama. Takrat ji je tako dolgčas, da vedno kaj ušpiči. A mi je vseeno. Saj lahko pospravim. Zjutraj ali zvečer pa imamo take dirke, da vse igrače skočijo v kote. Verjetno ne razumete, ampak takrat se Maša tako lovi, da jaz temu rečem kar mačje dirke. Velikokrat greva z Mašo k stari mami, saj ima ona tudi muco, z imenom Lumpi. Ko sta se prvič videli, sta tako pihali, da jima še jaz nisem bila kos. Tudi zdaj si še pihata in se včasih stepeta. Lumpi je veliko starejša kot Maša. Ker sem Mašo našla in ji dala ime Maša, jo imam prav tako rada kot ostale muce. Nikoli pa ne bi želela živalim, da bi trpele, saj so tudi one živa bitja, kakor smo ljudje.

Petra Kozelj, 3.b

MOJ KUŽA RON

Nekega jutra, ko sem vstala, sem v predsobi zaslišala cviljenje. Ko je mami odprla vrata, je skoznje skočil mlad kužek. Imel je čisto modre oči, spodaj bel kožušček in na glavi belo liso. Takoj smo mu dali ime Ron. Zjutraj in zvečer ga moramo redno peljati ven, da se lovi. Zelo je živahen in igriv, rad grize rože, travo ali kakšno stvar, ki je mehka, kot sneg, ki ga zelo rad liže. Star je dva meseca, a mi ga imamo šele petnajst dni. Je snežni pes, tako da bo lahko vlekel sani, ko bo velik. Če vas zanima, katere pasme je, vam lahko povem, da je haski. Zelo ga imam rada, ker vem, da me ima rad tudi on. Rad je meso, mleko, polento ali golaž. Ne smemo mu dajati krompirja, ker to psu škoduje. Vsaj enkrat na leto ga peljemo cepit. Včasih joka ali cvili, ker je žalosten, če ga kdo pohodi ali udari. Vsi v družini mu rečemo lump, če ni priden. Rad teče po snegu in se po njem valja. Oči je okoli drvarnice naredil stezo, da lahko z Ronom tečeva okoli cel kilometer. Če ima mami ob nedeljah čas, tečemo skupaj po cel kilometer. Vsi v družini ga imamo radi in jaz mu kdaj rečem, da je kepica, ker ima zaokroženo telo. Teko zelo si želim, da bi Rona imeli dolgo časa in da bi bili z mami vedno veseli.

Nina Zupančič, 3.b

MOJ ZAJČEK

Mojemu zajčku je ime Riki. Je sive barve, na vratu pa ima belo liso, pa tudi eno tačko ima belo. Star je pol leta. Z njim se rad igram in ga božam. Zmeraj ga spustim iz kletke. Ima ostre kremlje in zobe. Če je hud, te lahko opraska. Piki zelo rad je zelenjavo, salamo, suh kruh, zelje, vitamine, pije pa vodo. Jezi me, če ne sliši imena. Rad skače po kavču in spušča bobke. Rad se igra in skriva. Mami je bila huda, ker je pogrizel deko in rože. Riki se sam umije. Ko veselo skače po sobi, se vsi smejimo. Rad premetava avtomobilčke, grize stare škatle in pisma. Rikija imam zelo rad in vesel sem, da mi ga je ati prinesel.

Uroš Meglič, 3.b

JAN IN SINIČKA

Nekoč je visoko v hribih na samotni kmetiji živel deček. Ime mu je bilo Jan. Bila je zima. Zunaj je bilo toliko snega, da Jan ni mogel v šolo in ne na potep. Sedel je pred oknom in gledal snežinke, ki so še vedno tiho padale na zemljo. Takrat pa je nekaj priletelo na okensko polico. Jan je odprl okno in vzel majhno belo kepico. Ko jo je očistil snega, je v rokah držal premraženo siničko. Dal ji je vodo in semena ter ji pripravil škatlo za spanje. Zjutraj je bila sinička zdrava, zato jo je spustil. Od takrat vsak dan natrosi na okensko polico semena in sinička vedno ob istem času pride jest. Tako je bilo vse do pomladi. Ko so se prikazale prve pomladanske cvetlice, je Jan na okenski polici našel zlato peresce. To ga še danes spominja na njegovo dobroto do drobne siničke.

Jure Tarman, 2.a

MOJ SANJSKI PES

Oči in mami sta mi pripravila veliko presenečenje. Kupila sta mi velikega psa, ki sem si ga močno želela. Dolgo časa sem ga gledala. Imel je dolgo svetlo dlako, svetle oči in prijazno je migal z repom. Oči me je spomnil, da mu moram dati ime. Nekaj časa sem premišljevala, naposled pa sem se odločila, da mu bo ime Roni. Ronija sem takoj peljala na sprehod ter ga pokazala vsem svojim sorodnikom. Na Ronija sem bila zelo ponosna Toda zgodilo se je nekaj strašnega. Zazvonila je budilka in spoznala sem, da so bile vse to samo sanje.

Eva Zaletel, 4.b

ČE BUDILKA ZATAJI

Budilka me zbudi ob šestih. Ugasnem jo in se o odejo pokrijem čez glavo in si mislim, saj lahko še malo zaspim, saj je še dosti časa. Zbudim se deset minut čez sedem. Vstanem in hitro stečem v kopalnico. Na zobno krtačko bi kmalu iztisnil Uroševo kremo za opekline, ampak sem pravi čas to opazil. Položil sem jo nazaj v omarico in vzel zobno pasto. Ko sem si umil zobe in šel na stranišče, sem kot nor stekel v sobo. V dveh minutah sem se oblekel. Majica mi je spredaj lezla navzgor. Pogledam jo in vidim, da sem jo narobe oblekel. Hitro jo obrnem in grem pripravljat torbo. Namesto jezikovnega pouka sem v torbo stlačil književnost in pri tem pozabil copate. Stečem po stopnicah in kmalu bi zletel v radiator, če se ne bi pravočasno prijel ograje in preprečil hud padec. Ko pritečem v kuhinjo, za mizo sedi mami in reče: " Ob pol osmih se peljemo."

Aljaž Cotelj, 6.a

TE GRDE RAZVADE "ODRASLIH"

NARAVOSLOVNI DAN SEDMIH RAZREDOV

Vsi učenci sedmih razredov smo imeli naravoslovni dan, teme pa so bile kajenje, alkohol, droge. Preučevanje teh tem je potekalo v učilnicah za kemijo, angleščino in biologijo. Razvrstili so nas v tri skupine iz vseh treh razredov. Vsaka skupina je imela tri mentorje. Tri zato, ker je bila vsaka skupina razdeljena po razredih - na tri dele. Raziskovanje je potekalo v času pouka, brez odmorov. Začeli smo deset do osmih.

V prvi skupini je bila tema alkoholizem. Preučevali so vzroke, zakaj se ljudje zatečejo k tej vrsti omame in kakšne so posledice. Učenci so prinesli material (sličice in tekste) na to temo, da so na koncu predavanj naredili plakat in sestavili kratko igrico. Vse vloge so napisali in odigrali učenci sami. Govorili so o pridobivanju alkohola.

V drugi skupini so se pogovarjali o kajenju. Preučevali so vzroke in posledice kajenja starih in predvsem mladih ljudi. Tudi v tej skupini so na koncu naredili plakate in sestavili igrico, ki je govorila o postopku izdelave cigaret.

V tretji skupini pa je bila rdeča nit droge, ki so vse pogostejši problem mladih. Z ravnateljico ga. Marijo Klofutar, ga. Barbko Drobnič in s socialnem delavcem g. Branetom Lahajnarjem smo naredili plakate, se pogovarjali o različnih vrstah omame, pripravili igrico, nekateri pa so napisali pesmice.

Ob koncu naravoslovnega dneva smo si ogledali predstavitvi ostalih dveh skupin in predstavili našo. Še pred začetkom dela pa nam je sestra iz zdravstvenega doma Tržič pripravila predavanje o omamah. Povedala nam je veliko dejstev in zgodb o cigaretah in alkoholu. Naravoslovni dan nam je koristil, da smo si ustvarili širši pogled na svet in izvedeli veliko novih stvari.

Odvisniki

Zjutraj mislimo na heroin,
tega "zdravila" ne dobiš v trgovin´.
Trava ne pomaga več,
zdravje naše nam je odveč.
Owerdose nas ne skrbi,
če heroina ni,
žalostni smo čisto vsi.

Čeprav bi radi se odvadili,
ne vemo, če se bomo "zunaj" znajdli.
Vsi začeli smo pri travi,
pa smo kmalu se zaznamovali,
svojo usodo smo si zadali.
Ko pa naveličaš heroina se,
to zadeva nas vse.
Le kdo nam bo pomagal, če ne sami,
a sigurno ne v omami.
Le najmočnejši se izvlečejo,
če jih drugi spet "not" ne zvlečejo.
Tisti, ki so dovolj pogumni,
ostali so vsi neumni.
Na koncu bomo srečni vsi mi,
ki ne bomo več v omami,
res je, krivi smo si sami.
Ven z omame smo prišli,
zdaj normalno spet živimo mi.

Sara Leban, 7.a

RAZSTAVA MAMIL

Z razredom smo šli v Kranj. V Kranju smo videli obnovljen vodnjak in šli v muzej na razstavo mamil. Kriminalist nam je povedal vse v zvezi z mamili. Povedal nam je njihova imena, na primer heroin, kokain,... Rekel je, da obstajajo legalna in nelegalna mamila. Legalna lahko kupimo v trgovini: kava, alkohol, cigarete in tablete. Nelegalnih pa ne moremo kupiti v trgovini in so: heroin, kokain, marihuana, LSD, extazy ... Razstava se mi je zdela poučna. Kar še nisem vedel, mi je povedal kriminalist.

Aleš Mandič, 4.b

IZJAVE O KAJENJU

Mami ne pusti kajenja v stanovanju.
Zaradi kajenja smrdijo obleke.
Oči mora kaditi na balkonu. 4.b
Živcira me, če obiski kadijo.
V gostilni je zakajeno, zato prideš domov smrdeč.

Kajenje ni zdravo.
Če si zraven kadilcev, tudi ti kadiš.
Tisti, ki veliko kadi, ima pljuča od smole.
Zaradi cigaret umre več ljudi kot zaradi alkohola. 4.c
Cigarete sploh ne bi smele obstajati.
Nekoč so v Rusiji kadilcem sekali ušesa.
Zaradi kajenja ima veliko ljudi raka.

Cigarete škodijo.
Namesto cigaret-igrače. 3.b

Kajenje je nevarno.
Kajenje je odvisnost.
Kajenje je zelo škodljivo, ker lahko dobimo tudi raka. 3.a
Kajenje škoduje razvoju otroka.
Kajenje smrdi.
Mladi kadijo zato, ker hočejo biti važni.
S kajenjem si uničuješ zdravje.
Poškoduje srce in pljuča
Slabo vpliva na življenje najstnikov in odraslih. 4.a
Kajenje je tudi neke vrste mamilo.
Kdor začne kaditi, se težko odvadi.

POMLADNA PESEM

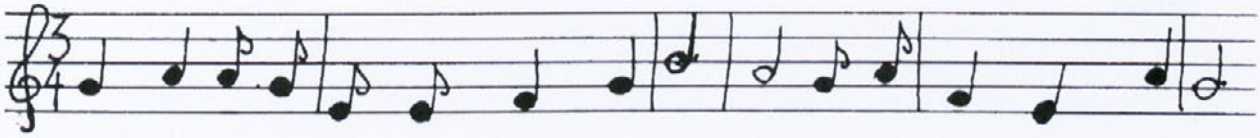

1. Tre- di- ze- le- ne- ga- trav- ni- ka- je- ve- se- la- dreš- či- na.

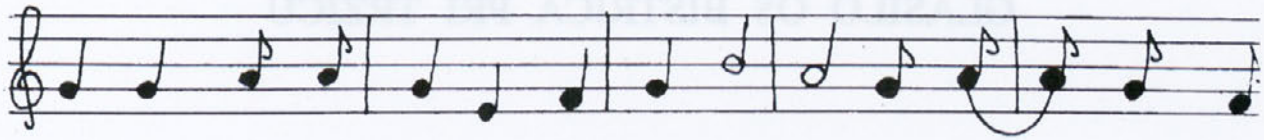

Tro- ben- ti- ca- tro- li- tra- ra- ra- in- se- topi- le- mu- so

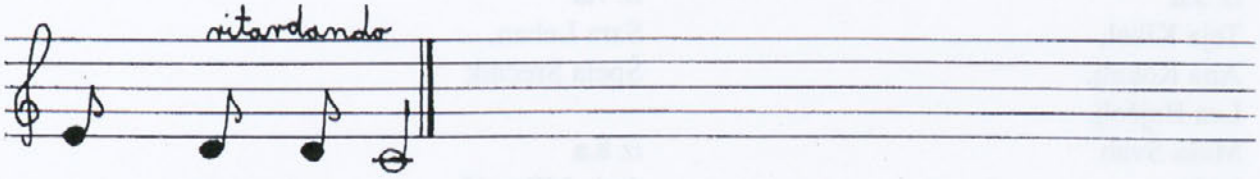

cu- sme- hl- ja.

2. Z belo glavico zvonček cingljа
in vijolici rolko poda.
Z rolko v roki plešeta
novi ples čačača.

3. V pomladnem času je
res lepo,
ko cvetlice plešejo.
Tedi modrega neba
pa se sonce smehljа.

Roka Podobnar
2. a

STEZICE

GLASILO OŠ BISTRICA PRI TRŽIČU

V šolskem letu 1998 / 1999 so v uredniškem izboru sodelovale:

iz **5.a**
Teja Kikel,
Ana Kokalj,
Lea Bajželj,
Maša Švab
iz **6.a**
Urša Starc,
Ana Brlek

iz **7.a**
Sara Leban,
Špela Srečnik

iz **8.a**
Anja Mlinarič,
Lučka Bečan
Petra Perko

Besedila so prepisale Tjaša Veselinovič, Tamara Rozman in Katjuša Golmajer iz **8.a**.

LIKOVNI MENTOR: **DAVID PREMRL**
RAČUNALNIŠKO OBLIKOVANJE: **BRANKO LAHAJNAR**
LEKTORICA: **METKA KAVČIČ**
MENTORICA: **TANJA AHAČIČ**

Bistrica pri Tržiču, maj 1999